

Verslag bezoek aan MIT

MIT is heel duidelijk een elite instituut met de meeste voor- en nadelen van dien. Nadelen zijn een zeker isolationisme en gevaar voor inteelt. Voordelen zijn dat ze op 7000 studenten (waarvan de helft graduates) 900 faculty-members hebben en het niveau duidelijk hoog is. Gevallend is het wederzijds respect: de collegae prezen het werkklimaat aan met "the kids are really bright". De studenten wisten wie ze voor zich hadden en spraken vaak met groot respect over hun leermeesters. (Ze beklagden zich wel, dat hoogleraren vaak zo ontoegankelijk waren! Waar hebben we dat meer gehoord?)

Ik heb er acht voordrachten gehouden voor een constant gehoor van 100 man en de lezingen waren een groot succes. Mijn moeite werd elke keer met een spontaan applaus beloond, de laatste zes voordrachten zijn op videotape opgenomen, tijdens mijn verblijf zijn ze afgespeeld, werd een volgende vertoning aangevraagd en kwam er zelfs een verzoek van buiten voor een copie van de tapes. Het is niet zo, dat Amerikaanse studenten spontaan interrumperen, hoewel ik daar in het algemeen om gevraagd had: ik moest duidelijk gelegenheid tot vragen en commentaar geven. Dan kwam het wel. Het soort bespiegelingen, waaraan ik ze blootgesteld heb was kennelijk helemaal nieuw voor ze, en ik heb veel "onderlinge discussies" los gemaakt, die meer dan eens in mijn kamer eindigden.

Aan alle Amerikaanse instituten die ik heb meegemaakt, was het rekeninstituut los van computer science. In MIT was die scheiding pas recent aangebracht; het algemeen oordeel was, dat ze hier te lang mee gewacht hadden. In Pittsburg was Computer Science een apart Department, voornamelijk op grond van de motivering dat wanneer je computer science in een ander department onderbrengt, dit andere department onvoldoende begrip en competente supervisie kan opbrengen. In MIT was het ondergebracht onder het Department of Electrical Engineering en die situatie was duidelijk niet ideaal. Het is gegroeid onder Robert Fano, die toen informatietheorie doodliep, hierop overgeschakeld was. Fano is heel evident een groot man, maar ter zake onvoldoende competent. De groep was daardoor niet een geheel, je had vier vrij gescheiden activiteiten. Niemand was hier gelukkig onder, en van diverse kanten werd de behoefte aan "technically strong leadership" geuit. Fano was zich al wat aan het terugtrekken.

Duidelijk was de afwezigheid in Amerika van een krachtige traditie van toegepaste wiskunde: de theoretici waren er te puur, de practici waren er te pragmatisch. Dat is waarschijnlijk de reden, dat mijn verhaal zo insloeg: ik had beide extremen wat te vertellen. (Ik had ook tussen wal en schip in kunnen komen, bedenken ik nu.)

In Princeton heb ik een voordracht gehouden, die niet erg goed liep. Van tevoren had ik geluncht met mijn gastheer, die een vrij vervelende en domme jongen is en ik was niet meer in de stemming. In Yorktown Heights liep het lekkerder; er was daar een grote afvaardiging uit Poughkeepsie, wat in de discussie wel te merken was. In Waterloo (Ontario) liep het leuk, maar inmiddels meer door mijn routine dan dat het gehoor erg inspirerend was; Waterloo vond ik, hoewel er twee heel leuke jongens waren, als geheel deprimerend. De laatste week in Pittsbur was, hoewel ik inmiddels wel erg naar huis begon te verlangen, leuk. Ik kan voor Perks als computer scientist niet veel respect hebben, als gangmaker en inspirator is hij voortreffelijk. Ik had dit jaren geleden al gehoord en het was leuk, dit bevestigd te zien.

Tegen aandrang mijn verblijf met een week te verlengen, opdat ik (op een eilandje voor de kust van Californie) de blik van twintig "top designers" van Burroughs, Pasadena, zou helpen verruimen heb ik, hoewel het vast heel leuk zou zijn en in elk geval financieel heel attractief, weerstand geboden. Ik wou naar huis.

18 april 1969.

E.W. Dijkstra.